

Per sempre?

En el seu llibre de relats «Música per a camaleons» (1980), Truman Capote va reproduir, a mig camí del conte i l'entrevista, en un nou i sorprenent exercici estilístic i conceptual, algunes converses amb persones més o menys conegudes. Una de les més sucoses és la que va mantenir amb Marilyn Monroe, on l'actriu li explica, entre altres xafarderies, la vegada que, en una festa, Errol Flynn, orgullós dels seus atributs virils, es va posar a tocar el piano amb la «cigala». En una altra d'aquestes converses, amb l'assassí Robert Beausoleil, un dels llunàtics que integraven la «família» de Charles Manson, Capote fa una reflexió curiosa: «He parlat amb uns quants centenars d'homes condemnats per homicidi, homicidi múltiple en molts casos. L'únic denominador comú que he pogut trobar entre ells són els tatuatges».

Fa quaranta anys els tatuatges eren un fenomen més aviat exòtic, que més aviat convidava poc a confiar en qui els duia: et remetien a sectors marginals (de la perifèria de les grans ciutats i, de vegades, vinculats al món penitenciari) i, com a molt, a una frivolitat durant el servei militar. Avui, en canvi, s'han convertit en un complement decoratiu habitual. Hi han tingut molt a veure els actors, cantants o esportistes que en porten el cos arrebossat. La moda s'ha estès de tal manera que se'm fa difícil pensar que tothom qui es fa un tatuatge tingui clar que l'haurà d'arrossegat per sempre i que, per tant, aquell detall tan sensual a la part baixa d'una panxeta jove i llisa potser perdrà «glamour» en un sacsó, al costat d'un melic octogenari.

Allò que sempre m'havia fascinat dels tatuatges (la seva irreversibilitat), però, sembla que ha deixat de tenir sentit. Per una qüestió estadística, cada cop són més aquells a qui fa nosa el nom d'una antiga xicota, els qui pensen que un determinat estampat potser no és adequat per a un pare de família, els qui s'adonen que la icona que un bon dia era l'últim crit avui està passada de moda, els qui volen entrar a formar part d'un cos de seguretat o d'una empresa que no accepta gent amb tatuatges... I la tecnologia, per sort, els dona una resposta. Es veu que més d'un terç dels tatuats decideixen fer-se desaparèixer la tinta del cos i se sotmeten a un tractament amb làser que resulta desagradable, lent (fins a un parell d'anys) i gens barat, però eficaç.

També hi ha el cas d'aquells que s'acaben fent un nyap i aquest nyap els defineix de tal manera que es mereixerien arrossegat-lo la resta dels seus dies. És conegut el cas del futbolista Fernando Torres, que es va voler tatuar el seu nom en èlfic (la llengua ideada per Tolkien), però es va fer un embolic i, en realitat, al seu tatuatge hi diu «Frennado», tot un mal auguri per a un davanter centre.